

Underlige Drømme

Det er saa stille i vor By,
Thi det er kun ved Morgen-Gry;
Man seer ei Hund, man seer ei Kat,
Selv Vægteren har sagt: »God Nat!«
Han sidder i et Kjælder-Skuur,
Og faaer sig der en lille Luur. –
Tre Haandværkssvende gaae forbi,
De vandre bort i Compagni;
Paa Ryggen har de hele Klatten,
Og Voxdugs Overtræk om Hatten;
De ere glade hver og een,
Thi de har unge, raske Been;
En *Smed*, en *Skræder* og en *Bager*
Er det, som nu paa Vandring drager.
Man snart kun Byens Taarne seer,
Der Solens første Straale leer;
Men hvor de Svende komme frem,
Som Konger Alt modtager dem.
Det Hele røber noget stort,
Dem Skoven staaer som Ære-Port;
Vel er ei Borgerskabet der,
Men Skovens Fugle syngte her,
Det gaaer saa peent i *Mol* og *Dur*,
Som om det Hele var Natur!
Det er smukt, hvorhen de see,
Saa Hjertet ordenligt maa lee,
Ja, det vil gjennem Bryst og Frak,
For selv at sige: »mange Tak!«
Men som de gaae i Skoven frem,
En deilig Qvinde møder dem,
Hun har græsgrøn Kjole paa
Og Vinger smukt fra Skuldren gaae;
Hun bærer frem et gyldent Horn
Med smukke Blomster, Frugt og Korn,
Fortuna kalder Verden hende.
Hun hilser vore Ungersvende,
Og skjænker dem med venligt Sind,
Et Æble, rødt som hendes Kind,
Et Lykkens-Æble nok saa smukt,
Og svinder saa bag Skovens Bugt.
De Svende glad paa Æblet see;

Men, Herre Gud! de er jo tre,
Og Æblet kan de ikke dele,
Thi Lykken boer kun i det Hele.
Der tænkes ud, der tænkes ind,
Men Tanken bliver dog til Vind;
Til sidst staaer Skræderen da frem
Og dømmes saadan mellem dem:
At alle tre, paa dette Sted
Skal lægge sig paa Jorden ned,
Og Æblet vil de den tildømme,
Der har de underligste Drømme.
Thi lægge de sig strax til Ro. –
– Der gaaer en Time – der gaaer to –
Men endeligt de sig da røre. –
– Nu skal vi deres Drømme høre.
»Mit er da Æblet!« siger Smeden;
»Jo jeg har været fælt i Heden;
Ja værre end man muligt troer!
I Drømme jeg til Helved' foer;
Det var en Smede lang og bred,
Og den var Fanden selv for heed.
Der var en Larm, der var en Støi!
Og Djævlene kom og atter fløi;
Den smilte sødt, den hele Slægt,
Og kaldtes der: en hellig Sekt,
Paa Bibelen de smeded hen,
Gud kjendte den vist knap igjen,
Paa Hovedet blev sat hvert Ord;
De fange vil den hele Jord,
Ja, binde Tanken og Fornuften;
Med Taage fyldtes hele Luften,
Og hvem de fangede hvert Aar,
De bleve kaldte: Troens Faar!«
Men Skræderen begyndte nu:
»Jeg drømte mere sært end Du!
Jeg var saa luftig, som en Myg,
Og Vinger voxte paa min Ryg,
Ja, uden at jeg veed hvordan,
Med eet jeg kom til Himlen an.
Den var saa stor, den var saa sval,
Det var en deilig Skræder-Sal!
Paa hver en Sky stod Engle smaae,
Der havde ei det mindste paa,
De syede med Traad og Naal,

Regnbuen den var Skræder-Maal,
Det Hele var saa propert her,
Og Pressejern var Solen der,
Man sang saa smukt paa dette Sted,
Og jeg – ja jeg sang ogsaa med;
Vi syede ved Sang og Spil,
Saa Helvede blev reent syet til.
Jeg næsten troer det er endnu!
Men Bager! siig, hvad drømte *Du*?
Skjøndt Æblet neppe bliver Dit –«
»Jo, Æblet troer jeg bliver mit!«
Gjensvarer han, »thi, med Forlov!
Jeg hverken drømte eller sov,
Thi, som jeg lagde mig til Ro,
Saae jeg, hvordan I begge To
Fløi hver til sit, med Huud og Krop;
Een gik derned, Een gik derop!
Da brugte jeg Forstandens fem,
Og tænkte: Den kom aldrig hjem,
Der engang foer til *Helved* ned,
Og den, som fik i *Himlen* Sted,
Han har jo Fryd og gode Dage,
Og vender heller ei tilbage.
Da hver er kommen nu til sit,
Jeg tænker, Æblet er da mit! –
Det var en fiin, en deilig Slags,
Thi spiste jeg det lige strax!«